

זבחים ל

משה שווערד

1. ספר יד בנימין

יהודה תפוס לשון ראשון ולכך כל שמחשבת
הזמן קדמה כו' פיגול וחייצין עליו כרת וכו'.
והנה נשתי עבודות אין זה ענין כלל לתפוס
לשון ראשון אלא הטעם הוא פשוט
דכיון דכבר חל עליו מחשבת פיגול בעבודתו
הראשונה שוב אין מועיל מה שחושב מחשבה
אחרת בעבודה השניה להפקיעו מידי פיגול.
וכן איפכא אם חשב מחשבה אחרת בעבודה
הראשונה שוב אין מועיל מה שחושב אח"כ
מחשבת פיגול לר' יהודה. ורק אם חושב נשתי
המחשבות בעבודה אחת אז לריכין אנו להגיע
מטעם תפוס לשון ראשון וז"פ.

ולפי"ז לאילפא דס"ל מחלוקת נשתי עבודות
אבל בעבודה אחת ד"ה עירוב מחשבות
הוי א"כ לא ס"ל לר' יהודה תפוס לשון
ראשון.] ואף לשי' התוס' נשתי עבודות היינו
צ' סימנים כו' מ"מ כיון דס"ל לאילפא ישנה
לשחיטה מתחילה ומפגלין בחצי מתיר וכמס"כ
התוס', א"כ הו"ל כחושב נשתי עבודות ואין
זה ענין לתפוס לשון ראשון. כן נקטו הגאון
קרן אורה ובעל תזו"א. ועי' צמח צדק מה
שכתבנו בזה].

דף כ"ט ע"ב במתני' אמר רבי יהודה זה
הכלל כל שמחשבת
הזמן קדמה למחשבת המקום פסול וחייצין
עליו כרת וכו'. פירש"י דבעבודה אחת נמי
פליג ר' יהודה דאית לי' תפוס לשון ראשון.
וצמח צמח פליגי בהו אמוראי אילפא אמר
מחלוקת נשתי עבודות אבל בעבודה אחת דברי
הכל עירוב מחשבות הוי, ור' יוחנן אמר אף
בעבודה אחת מחלוקת פי' דאית לי' לר'

2. תוספות מסכת זבחים דף ל עמוד א

אמר רבי יוסי אם לכך נתכוון מתחילה - פרק מרובה (ב"ק דף עג:): אמרינן תרי תוך כדי דיבור הוו חד כדי שאילת רב לתלמיד דזוטר וחד כדי שאילת תלמיד לרב דנפיש ותוך כדי דיבור קטן מודה רבי יוסי דמועיל דיבורו והכי קאמר אם אמר תמורת שלמים בתוך כדי דיבור קטן של תמורת עולה דהשתא דומה דנתכוון מתחילה לכך ואפי' עומד וצוח שלא נתכוון הואיל ואי אפשר להוציא שתי שמות כאחת דבריו קיימין ונמלך קרי ליה תוך כדי דיבור גדול כשאמרו לאחר כדי דיבור קטן שדומה לנמלך ואפי' אומר שנתכוון מתחלה לשניהם לא אמר כלום.

3. תוספות מסכת מנחות דף פא עמוד ב

תודה מן החולין ולחמה מן המעשר יביא היא ולחמה מן החולין - דהכי אמר הרי עלי תודה מן החולין נתחייב הכל מן החולין דכל דבר שבחובה אינו בא אלא מן החולין וכי הדר ואמר לחמה מן המעשר לא מצי הדר ביה ואפילו תוך כדי דיבור דלא

מבעיא לבית שמאי דאמרי בגמ' גבי הריני נזיר מן הגרוגרות תפוס לשון ראשון אלא אפ' לבית הלל דחשבינן ליה נדר ופתחו עמו לא דמי להכא דבעי למיהדר ולא מצי מיהדר דאמירה לגבוה כמסירתו להדיוט ואמרינן נמי בפרק בתרא דנדרים (דף פז.) והלכתא תוך כדי דיבור דמי חוץ ממגדף ועבודת כוכבים ומקדש ומגרש וגבי תמורת עולה ותמורת שלמים מוכח בתמורה פרק כיצד מערימין (דף כה:) דבנמלך אפילו רבי יוסי מודה דאפ' תוך כדי דיבור הרי זו תמורת עולה (ושלמים נמי).

4. רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק טו הלכה א

האומר ולדה של זו עולה והיא שלמים דבריו קיימים, היא שלמים וולדה עולה, אם לכך נתכוון דבריו קיימים, ואם אחר שגמר בלבו והוציא בשפתיו שתהיה שלמים חזר בו ואמר וולדה עולה, **אע"פ שחזר בו בתוך כדי דיבור הרי ולדה שלמים, שאין חזרה בהקדש ואפילו בתוך כדי דיבור.**

5. משנה למלך על מעשה הקרבנות פרק טו

[א] האומר וכו' אע"פ שחזר בו בתוך כדי דיבור וכו'. וכן כתב בסוף פ"ב מהל' תמורה יע"ש ובפירושו המשנה כתב רבינו בפי' כיצד מערימין העיקר בידינו תוך כדי דיבור דמי זולתי במקדיש וכו'. והנה יש לתמוה על פסק זה מההיא דאמרינן במרובה (דף ע"ג) וסבר ר' יוסי תוך כדי דיבור דמי והתנן כו' ומתריצין תרי תוך כדי דיבור הוי כי לית ליה לר' יוסי כדי שאלת תלמיד לרב דנפיש מיליה כדי שאלת רב לתלמיד אית ליה הרי דבגמ' השו' מקדיש לשאר מילי ומאן דאית ליה דתוך כדי דיבור דמי בעלמא אית ליה נמי בהקדש וטעמא דר' יוסי דנמלך הוא משום דאית ליה בעלמא דכדי שאלת תלמיד לרב לא הוי כדי דיבור אבל אם היה נמלך כדי שאלת רב לתלמיד היה מודה ר' יוסי דהיה תמורת שלמים ואילו מדברי רבינו נראה דטעמא הוא משום דבהקדש לא מהני חזרה ואפילו שחזר **בו תיכף ומיד וזה הוא דבר מתמיה.** שוב ראיתי לרב בעל שפתי כהן בח"מ סימן רצ"ה ס"ק ד' שתמה על רבינו וכמו

שכתבתי. והנראה לי הוא לומר דרבינו דחה סוגיא זו דמרובה מהלכה לפי שהוקשה לו קושיית התוס' שהקשו תימה דרב אחא מדיפתי דאמר בפ"ק דמכות ובפי' שבועת העדות דתוך כדי דיבור דמי והוא כדי שאלת תלמיד לרב כמאן דלרבנן לית להו כלל כדי דיבור ואפילו דיבור קטן ור' יוסי נמי בתלמיד לרב מודה דלאו כדיבור דמי עכ"ל. ומכאן קושיא זו הכריח רבינו דסוגיא דמרובה היא אליבא דמ"ד בפ' שבועת העדות דתוך כדי דיבור דהוי כדיבור הוי כדי שאלת רב לתלמיד ולדידיה ניהא דלא תיקשי דר' יוסי אר' יוסי דר' יוסי דרבנן דאית ליה דתוך כדי דיבור דמי מיירי בשאלת רב לתלמיד ור' יוסי דר' מאיר מיירי בשאלת תלמיד לרב וס"ל כו' יוסי אך לרב אחא ולר"ל דריש פ"ד דנזיר דאית ליה דאפילו כדי שאלת תלמיד לרב כדיבור דמי אי אפשר לתרץ קושיא דר' יוסי אדר' יוסי כסוגיא דמרובה דא"כ אתי דלא כמאן וע"כ אית לן למימר לדידהו טעמא דר' יוסי דתמורה הוא משום דבהקדש לא אמרינן תוך כדי דיבור דמי ולעולם דבעלמא אית ליה דתוך כדי דיבור דמי ואפילו כדי שאלת תלמיד לרב אלא דשאני הקדש דלא מהני חזרה ואנן פסקינן הלכתא כר' יוסי דפליגי אדרבנן וכו' יוסי דפליגי אר"מ. והנה מה שתיירצו התוס' לקושיא זו לא הבנתי דבריהם דמה שהביאו מסוגיא דנזיר ומפ' בתרא דנדרים אין ראה משם אלא דתכ"ד כדיבור דמי ודלא כרבנן דר' יוסי אך מה שתמהו דמנא להו דהוי כדי שאלת תלמיד לרב דהוי דלא כמאן לא ידעתי היאך העלו מזוור לקושיא זו והדבר אצלי צריך עיון.

שוב ראיתי בפ"ב דזבחים (דף ל') דאמרינן כי פליגי דאמר תמורת עולה תמורת שלמים דר"מ סבר מדהוה ליה למימר תמורת עולה ושלמים ש"מ מיהדר קא הדר ביה ור' יוסי וכו'. והנה המעיין בהלכה זו יראה דבין לר"מ ובין

לר"י כולהו ס"ל דלא מהני חזרה בהקדש ולא פליגי אלא בכוננת דבריו אי הוי חזרה או לא ואוקימתא זו הובאה פ' כיצד מערימין (דף כ"ו) בלתי חולק והדבר פשוט אצלי אין דרך לנטות ממנו ימין ושמאל. תנן בפ' כיצד מערימין (כ"ה ע"ב) האומר כו' ואם משאמר הרי זו שלמים נמלך הרי זו ולדה שלמים ופריך בגמ' פשיטא ולדה שלמים אלא כל אימת דבעי מילך ומשני אמר רב פפא לא נצרכה אלא שאמר בתוך כדי דיבור מהו דתימא תכ"ד כדיבור והאי עיוני הוא דקא מעיין קמ"ל. והנה הנראה אצלי בפשט הסוגיא הוא דמאי דאמרינן קמ"ל הוא לאפוקי דלא נימא עיוני הוא דקא מעיין קמ"ל דכיון דשהה קצת אף שכל דבריו היו תוך כדי דיבור חשיב כנמלך וכההיא דאמרינן בפ' מי שמת (דף קמ"ח) ש"מ שכתב כל נכסיו לאחרים רואין אם כמחלק מת קנו כולם וכו' ואם כנמלך עמד אינו חוזר אלא באחרון ופירשו דכל ששהה בין זה לזה חשיב נמלך ופשיטא דאפילו תוך כדי דיבור חשיב נמלך דהא פריך התם בגמ' ודילמא עיוני הוא דקא מעיין ואם לאחר כדי דיבור מהיכא תיתי שניחוש לעיוני הוא דקא מעיין דאם כן אין לדבר סוף אלא ודאי דאפילו תוך כדי דיבור חשיב נמלך ועל זה הקשו ודילמא עיוני הוא דקא מעיין ותיירצו סתמיה דשכ"מ מידק דייק והדר יהיב ומש"ה כל ששהה חשיב כנמלך. וסוגיא זו נמי הכי פירושה דס"ד כיון שתוך כדי דיבור אמר וולדה עולה אף ששהה קצת לא חשיב נמלך ומאי דשהה הוא משום עיוני קא מעיין קמ"ל דלא משום דמקדיש מידק דייק והדר מקדיש וטעמו דלא מהני נמלך תוך כדי דיבור אף שבכל מקום קי"ל דיכול לחזור בו תוך כדי דיבור וכמו שפסק רבינו סוף פ"ה מהל' שבועות יש לומר דשאני הקדש דלא מהני בו חזרה אפילו תוך כדי דיבור וכן כתב רבינו בפרקי. ומ"מ אני תמיה דמאי לא תירצו בגמ' כשהקשו פשיטא ס"ד דכיון דבכל התורה תוך כדי דיבור דמי דמו הכא נמי קמ"ל דשאני הקדש דלא מהני חזרה ואפילו תוך כדי דיבור. וכתבו התוס' לא נצרכה אלא שאמר תוך כדי דיבור פירוש כדי שאלת תלמיד לרב שלום עליך רבי דהא קי"ל תוך כדי דיבור כדיבור דמי והיינו כדי שאלת רב לתלמיד עכ"ל. ודברי התוס' הללו נפלאו ממני דמה שייך לכאן שיעור כדי דיבור מהו דהא סוגיא זו אתי ככ"ע בין למ"ד דהוי כדי שאלת רב לתלמיד בין למ"ד דהוי כדי שאלת תלמיד לרב דהדושה דר"י הוא דאפילו חזר ואמר בתוך כדי דיבור למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה וס"ד דעיוני קא מעיין קמ"ל דלא אלא דנמלך הוא. ונראה דהתוס' לא הוו גרסי אלא מהו דתימא תוך כדי דיבור כדיבור קמ"ל וס"ל דסוגיא זו איתא כההיא דמרובה (דף ע"ב) דאמרינן תרי כדי דיבור הוו וכו' כדי שאלת רב לתלמיד אית ליה. והמתבאר מאותה סוגיא הוא דר' יוסי אית ליה דמהני חזרה מהקדש דומיא דכל התורה אלא דס"ל דתוך כדי דיבור לא הוי אלא כדי שאלת רב לתלמיד ומאי דקאמר רב פפא לא נצרכה אלא לתוך כדי דיבור הוא כדי שאלת תלמיד לרב דנפיש מיליה ומש"ה לא מהני חזרה. אך מה שאני תמיה הוא שמדברי התוס' בפ' התודה (דף פ"א) ד"ה תודה נראה דס"ל דטעמא דר' יוסי דהכא הוא משום דלא מהני חזרה בהקדש הפך מה שכתבו כאן וצ"ע. ודע שמדברי רש"י מוכח דס"ל דטעמא דר' יוסי הוא משום דלא מהני חזרה בהקדש וכן הוא דעת רבינו ודחו אותה סוגיא דמרובה וטעמא דמילתא הוא משום דגירסתם היתה כגירסתנו דהס"ד הוא דילמא עיוני קא מעיין ולפי גירסא זו ע"כ ר' יוסי אית ליה דלא מהני חזרה בהקדש ואף לפי גירסת התוס' ס"ל דהכונה ס"ד תוך כדי דיבור כדיבור ומהני חזרה קמ"ל דשאני הקדש ודחו אותה סוגיא דמרובה משום דאותה סוגיא אתיא דלא כהלכתא וכמו שכתבתי לעיל ודוק:

6. ש"ך חושן משפט סימן רנה

(ה) המקדיש כל נכסיו כו' - ... וכן מצאתי ברמב"ם גופי' שכ' להדיא כדברי העיר שושן וזה לשונו בריש פ' ט"ו מה' מעשה הקרבנו' אף ע"פ שחזר בו הרי ולדה שלמים שאין חזרה בהקדש ואפ' תוך כדי דיבור עכ"ל ... אכן תמהני מאוד על הרמב"ם והברטנורה והכסף משנה והתוס' דאישתמיטתהו ש"ס ערוך פ' מרובה (דף ע"ג ע"ב) דפליגי התם רבנן ורבי יוסי גבי עדות

וקאמר התם בש"ס אלא בתוך כדי דבור כדבור דמי קמפלגי רבנן סברי תוך כדי דבור לאו כדבור דמי ... הרי להדי' דהקדש ומימר דינו כשאר דברים ...

7. קצות החושן סימן רנה

(ב) המקדיש כל נכסיו. ... ולענ"ד נראה דודאי הרמב"ם דחה סוגיא זו דמרובה. ... ומדברי תוס' מבואר דטעמא דלא מהני חזרה בהקדש תוך כדי דיבור היינו משום דאמירה לגבוה כמסירה להדיוט. ואע"ג דבמסירה להדיוט גופיה מהני חזרה תוך כדי דיבור וכמבואר בשו"ע סימן קצ"ה סעיף ז', ועיין מ"ש שם סק"ז, היינו משום דגבי הדיוט מסירה ומשיכה גרידא אינו עושה קנין אם אינו אומר להקנות לו, וכן אמירה גרידא שאומר להקנות אינו עושה קנין עד שימשוך, ומש"ה כיון דמשיכה אינו עושה קנין אלא ע"י דיבורו שאמר לו קני, יכול לחזור תוך כדי דיבור מדיבורו קמא והו"ל משיכה או מסירה בלא דיבור, אבל בהקדש אמירה דידיה מעשה הוא כמסירה מש"ה אינו יכול לחזור בו

8. ספר מחנה אפרים - הלכות זכיה מהפקר - סימן ח

אם אחר שהפקיר יכול לחזור בו:

תשובה לכאורה נראה דכל ששהה יותר מכדי דבור אינו יכול לחזור בו וכן נראה מדברי הר"ן ז"ל בס"פ אין בין המודר דהפקר משעה שהפקירו יצא מרשותו ואינו יכול לחזור בו' והברייתא דקתני עד ג' ימים יכול לחזור בו היינו דוקא לענין מעשר' ובהפקיר שדהו דמפני תקנת הרמאין אמרו חכמים דלא להוי הפקרו הפקר. ... וכן נראה קצת מדברי הרמב"ם בפ"ב מה' נדרים שכתב האי דינא גבי מפקיר את שדהו יע"ש. (א"ה אבל הרא"ש ז"ל בסוגיין דנדרים כתב דבכל הפקר דעלמא תקנו שיוכל לחזור בו תוך ג' כל זמן שלא זכה בו אחר ...

ומ"מ תוך כדי דבור נראה פשוט דיכול לחזור בו, אמנם מהר"ר בצלאל אשכנזי ז"ל בתשובותיו סי' ט"ו כתב דהמפקיר אסור לחזור בו ואפילו תוך כדי דבור יע"ש, ולע"ד לא ידעתי מנ"ל הא והלא אפילו בנדרים עצמן חזרה תוך כדי דבור מהני, ועיין בדברי הרמב"ם בפ' בתרא דנדרים, ושמא חשיב ליה כדבר מצוה והלכך לכתחלה אסור להתחרט ממצוה שנדר. ולפי זה הנודר לעשות צדקה אסור לחזור אפילו תוך כדי דבור ועדיין צריכה תלמוד, ומ"מ נראה ודאי דאם חזר בו מהני בתוך כדי דבור ...

9. קרית ספר הלכות מעשה הקרבנות פרק טו

האומר וולדה של זו עולה ... שאין חזרה בהקדש ואפילו תוך כדי דיבור כיון דסגי בגמר לבו ולא הוציא בשפתיו כדכת' כל נדיב [לב] כדאמר' והוי כד' דברים שאין בהם חזרה מגדף וע"ז ומקדש ומגרש ...

10. ספר יד בנימין

והנה מדברי השטמ"ק אלו מוכח דגם צהקדש
מהני חזרה תוכ"ד. וצאמת כן מוכח
מנדרים דף פ"ו. דאמרי שם "והלכתא תוכ"ד
כדבור דמי צר ממגדף ועכו"ם ומקדש ומגרש",
ואילו הקדש לא קא מפיק להו מכללא דתוכ"ד
כדיבור. ואולם מדברי התוס' מנחות דף פ"א
ע"צ ד"ה תודה מוכח לכא' דגם צהקדש לא
מהני תוכ"ד, צרם כצר ציארנו והארכנו צזה
צריש פ' שני דנויר וציארנו שם דברי התוס'
מנחות הנ"ל צאורך צעוה"י יעו"י"ש. וכן יעו"י
צציארנו למנחות שם.

ברש"י ד"ה מיהדר קא דר צי' ולחזור אי
אפשר עכ"ל. נ"צ וצטמ"ק אות י"א
הוסיף צזה צזה"ל "ולא שלא יוכל לחזור
מדיבורו הראשון דקא מהדר דר צי' בתוך
כדי דיבור אלא כלומר שהוא כנמלך" וכו'
עכ"ל.

בגמ' א"כ מרתח רתח וכו'. ל"ע דא"כ סוז
יקסה אמאי לא קמיבעיא לי זכזית
וכזית מאי אמרת דאי א"ל פרטא אכתי זזית
למחר צחוך מיבעיא א"כ הוה משיב להו
צריתחא ומדלח רתח יצין דדוקא זכזית וכזית
פרטא הא זזית למחר צחוך כללא.

וראייתי שכבר עמדו צוה המפרשים, וכחצו
דהמדקדק צדברי רש"י יראה שמיישב
זאת בלשונו דעיקר הריתחא הוא משום דהו"ל
לדקדק ממתני' מדלח אכתי' אלא זזית זכזית
ס"מ זזית וכזית כללא ולכך הי' משיב לו
צריתחא אילו הוי זזית וכזית כללא. ומשא"כ
אי הוה קמיבעי לי זכזית וכזית אפי' אם
לפי האמת הי' זכזית למחר צחוך נמי פרטא
לא הוה מהדר לי צריתחא ומשום דסוף סוף
לא שמעי' להו ממתני' להדיא זכזית למחר

צחוך פרטא, וכ"ת מדלח אכתי' הרי זזית
וכזית נמי לא אכתי' עכ"ד. [וכ"פ כעי"ז
צשטמ"ק] וק"ל.

12. דף על הדף זבחים דף ל עמוד ב

בגמ': א"ר יוחנן, הכל מודים, היכא דאמר תחול זו ואח"כ אמר תחול זו, דברי הכל לא חיילא וכו', כי פליגי דאמר תמורת עולה תמורת שלמים, ר"מ סבר וכו' ור"י סבר וכו'.

הנה הרמב"ם (פ"ז דמעשר הלכה י"א) כתב:

מי שהיו לפניו שתי כלכלות של טבל שנטלה תרומתן ואמר מעשרות זו בזו הראשונה מעושרת. אמר מעשרות זו בזו וזו בזו הראשונה מעושרת שהרי קבע מעשרותיה בשנייה. ואין השנייה מעושרת שאין מפרישין מעשר מן הראשונה, שכבר נפטרה, על השנייה, שעדיין היא חייבת במעשר שתיהן עכ"ל.

ובירושלמי קאמר עלה, דר"מ היא, דאמר תפוס לשון ראשון, גבי תמורת עולה תמורת שלמים. והקשה בתוס' יו"ט דהרי רבנו בספ"ב מתמורה פסק כר' יוסי דתפוס לשון שניהן ואיך פסק כאן כר"מ, ויפה תירץ בתוס' חדשים דרבנו אזיל בשיטת ר' יוחנן כאן דבאומר תחול זו ואח"כ זו ד"ה תפוס לשון ראשון, לא נחלקו אלא באמר תמורת עולה תמורת שלמים, דר"מ סבר מדהול"ל תמורת עולה ושלמים ואמר תמורת עולה תמורת שלמים הו"ל כאומר תחול זו ואח"כ זו, ור' יוסי סבר קסבר אי אמינא תמורת עולה ושלמים הו"א פלגא תמורת עולה ופלגא תמורת שלמים, להכי אמר תמורת עולה תמורת שלמים, למימרא דכולה עולה וכולה שלמים.

ואע"ג דרב דימי פליג שם בזבחים ואמר דבכל גווני פליגי, פסק רבנו כר' יוחנן, וכ"ה בהדיא בפיה"מ בתמורה כר' יוחנן, וכן מוכח בהלכותיו בספ"ב דתמורה, דאזיל בשיטת ר' יוחנן כמש"כ הלח"מ שם ע"ש, וא"כ הכא דהו"מ למימר מעשרותיהן מעשרות כלכלה בחברתה, וקאמר של זו בזו ושל זו בזו, ע"כ כונתו שתחול זו ואח"כ זו, ובזה גם ר' יוסי מודה דתפוס לשון ראשון, והירושלמי אזיל בשיטת רב דימי דפליגי בכל גווני עכ"ד.

וכתב על זה הגאון ר' חיים קנייבסקי שליט"א בספרו דרך אמונה בביאור ההלכה (שם):

אך יש לעיין דבפ"ז משכירות הי"ב פסק רבנו דמספקא לן אי תפוס לשון ראשון או אחרון ומעמידין השדה בחזקתה, ובפט"ז מפסוה"מ ה"ב פסק דתפוס לשון שניהן, וכבר הקשו התוס' בב"מ ק"ב ב' ובב"ב ק"ה א' דר' יוסי אדר' יוסי, ותירצו שיש ג' חילוקים בדבר, דהיכא דא' סותר את השני הוי ספיקא דדינא אם תפוס לשון ראשון או אחרון, והיכא שיכול להתקיים שניהן כמו בתמורה אמרי' תפוס לשון שניהן, והיכא שמפרש דבריו אמרי' בגמר דבריו אדם נתפס.

ולפ"ז יש לעיין דהא דר' יוחנן קאמר דהאי גברא מכוין דכולה תמורת עולה וכולה תמורת שלמים ולא פלגא ופלגא א"כ סותר דבריו הראשונים, והו"ל לפסוק דהוא ספיקא דדינא, וצ"ל כיון דלמעשה אף אם כולה תמורת עולה וכולה תמורת שלמים ג"כ הדין שמוכרין אותה, וקונין בדמי חצי' עולה ובדמי חצי' שלמים כמש"כ רבנו בספ"ב מתמורה, הו"ל כאינן סותרין, והא דקאמר אי אמר תמורת עולה ושלמים הו"א פלגא עולה ופלגא שלמים, היינו שהיא עצמה תהי' חצי' עולה וחצי' שלמים אף שא"א קרבן כזה, י"ל דטעה דחשב שאפשר, אבל השתא דכולה עולה וכולה שלמים, תמכר כולה ויחלקו הדמים, ובהא דפסוה"מ פט"ז ה"ב שם ג"כ יכול להתקיים שניהן ואינן סותרין שיאכל גם חוץ לזמנו וגם חוץ למקומו, ולכן אמרי' ג"כ דתפוס לשון שניהן עכ"ד ודפח"ח.